

ವೈದ್ಯ ನಾರಾಯಣನೂ ರೋಗಿಯೇ?

ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಆರೋಗ್ಯದ ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ವಹಿಸುವ ವೈದ್ಯರು ಸ್ವತಃ ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸುವುದೇಕೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳೇನು? ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುವ ಅನೇಕ ವೈದ್ಯರು ಆ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ? ಇಂದಿನ ಕಾಲದ ವೈದ್ಯರ ಜೀವನಶೈಲಿ-ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವ ಈ ಬರಹ, ಆಧುನಿಕತೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಆವಾಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಒತ್ತಡಗಳತ್ತ ಬೆಟ್ಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

■ ಡಾ. ಕೆ.ಬಿ. ರಂಗಸ್ವಾಮಿ

ಯಾವಾಗಲಾದರೊಮ್ಮೆ ನೆಗಡಿಯಂಥ ಸಮಸ್ಯೆಯುಂಟಾದಾಗ ಎಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯಜೀವಿಗಳು ಮಾಡುವಂತೆ ನಾನೂ ಕೂಡ ಕೆಮ್ಮುವುದು, ಸೀನುವುದು, ಮೂಗು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಂತಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೊಂದು ನನ್ನ ಬಳಿ ಕರೆತರುವ ಪೋಷಕರು, 'ಎನ್ನಾರ್, ನೀವೇ ಡಾಕ್ಟರ್... ನಿಮಗೇ ಹುಷಾರಿಲ್ಲವಾ?' ಎಂದು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ವಿಚಿತ್ರ ಸಂಗತಿಯೊಂದನ್ನು ಕಂಡ ಭಾವ. ಆಗಲ್ಲ ನಾನು, 'ನೋಡಿ, ನಾನೂ ಕೂಡ ಮನುಷ್ಯನೇ ಹೊರತು ಮರವಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ನನಗೂ ಆರೋಗ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆ' ಎಂದಾಗ, 'ಹೌದಾ?' ಎಂದು ಕಣ್ಣುರಳಿಸುತ್ತಾರೆ ಅಶ್ಚರ್ಯಭರಿತರಾಗಿ.

ಮೇಲಿನ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ ಕಳೆದ ಐದಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಪರಿಚಿತರಾದ ಹಲವಾರು ವೈದ್ಯರು ಅನಾರೋಗ್ಯ, ಅಪಘಾತ, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮುಂತಾದ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಇಹಲೋಕ ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕರು ಎಳೆಯಪ್ರಾಯದವರು. ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕಾದವರು ಅತಿ ಬೇಗ ಕಾಲನ ಕರೆಗೆ ಓಗೊಟ್ಟುದು ದುರದೃಷ್ಟಕರವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಸಂಭವಿಸಿದ ಎರಡು ಸಾವುಗಳಂತೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕಲಕಿಬಿಟ್ಟವು. ಆ ಇಬ್ಬರು ವೈದ್ಯರನ್ನು ನಾನು ಅತ್ಯಂತ ಸಮೀಪದಿಂದ ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದೆ ಮತ್ತು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನಲವತ್ತರ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲಿದ್ದವರು.

ಅಕಾಲ ಸಾವಿಗೀಡಾದ ಒಬ್ಬನನ್ನಂತೂ ಅವನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿದೆಸೆಯಿಂದಲೂ ನಾನು ಬಚ್ಚೆ. ತಾನೇ

ಒಬ್ಬ ಹೃದ್ಯೋಗ ತಜ್ಞನಾಗಿ, ಹೃದ್ಯೋಗಗಳ ಕುರಿತು ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಪರಿಣತಿ ಪಡೆದು ಆಗಷ್ಟೇ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದವನು. ತಾನು ಆರ್ಜಿಸಿದ ಜ್ಞಾನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಯ ರೋಗಿಗಳ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ಮಂದಹಾಸ ಮಿನುಗಿಸುವ ತುಡಿತ ಹೊಂದಿದ್ದಂಥವನು. ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ತಾನೇ ಹೃದಯಾಘಾತಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟ. ಇನ್ನು ಎರಡನೇ ವೈದ್ಯ, ಸದಾ ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ಬೀರುತ್ತಾ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆಯುತ್ತಾ, ನನ್ನೆದುರಲ್ಲೇ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಾಗಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವನು. ಒಂದಿನಿಂತೂ ಸುಳಿವು ನೀಡದೆ ಮಿದುಳನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರೂಪದ ಗಡ್ಡೆಯೊಂದು, ಪತ್ತೆಯಾದ ಕೆಲವೇ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಿನ ದವಡೆಗೆ ನೂಕಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಷ್ಟೇ ಆರ್ಥಿಕ ಭದ್ರತೆ ಒದಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ ತಂದೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಯಾರೂ ತುಂಬಲಾರರು. ಆ ಶೂನ್ಯಭಾವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಉಳಿದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಭದ್ರತೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ, ತಂದೆಯ ಪ್ರೀತಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆದ ನನಗೆ ಆ ಅನುಭವ ಅತ್ಯಂತ ಗಾಢವಾಗಿದೆ.

ಇಂದಿನ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವೈದ್ಯರು ಪ್ರೈವೇಟಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಗಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ತೆರುತ್ತಿರುವುದು ಆರೋಗ್ಯ, ನೆಮ್ಮದಿಯೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಬೆಲೆಯನ್ನು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದಾಗಿನಿಂದ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವವರೆಗೆ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮಲಗಿದ ನಂತರವೂ ರೋಗಿಗಳು-ದುಡಿಮೆ ಎಂದು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ಘಟ್ಟದಲ್ಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಾನಸಿಕ ಒತ್ತಡ ಮತ್ತು ಕ್ಲೇಶಗಳಿಗೊಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮಗಳು

ನೇತೃತ್ವಕ್ಕವಾಗಿದ್ದು, ಮಧುಮೇಹ, ಅಧಿಕ ರಕ್ತದೊತ್ತಡ, ಹೃದಯಸಂಬಂಧಿ ಕಾಯಿಲೆಗಳು, ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಮುಂತಾದ ಆರೋಗ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬಹಳ ಬೇಗ ಅಮರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಈ ಬಗೆಯ ಸಾವುನೋವುಗಳನ್ನು ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರಲ್ಲಿ ನೋಡುವಂತಾಗಿರುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಹಳೆಯ ತಲೆಮಾರಿನ ಹಲವಾರು ವೈದ್ಯರು ತಮ್ಮ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ಯಂತ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದರ್ಶನವೆಂಬಂತೆ ನನಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರೇ ಇದ್ದಾರೆ.

ಹಿಂದಿನ ಮತ್ತು ಇಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿನ ವೈದ್ಯರ ಜೀವನಶೈಲಿಯಲ್ಲಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದಾಗ, ಆ ಕಾಲದ ಬಹುತೇಕ ವೈದ್ಯರು ಸರ್ಕಾರಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲೇ ಓದಿದವರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಖರ್ಚು ವೆಚ್ಚಗಳೂ ದುಬಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವರ ಆದಾಯದ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳೂ ಮಿತಿಮೀರಿ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ವೈದ್ಯರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪದವಿ ಪಡೆದ ಕೂಡಲೇ ಸರ್ಕಾರಿ ಉದ್ಯೋಗ ಗಿಟ್ಟಿಸಿಯೇ ಖಾಸಗಿ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡಿಯೇ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿಗೇ ದುಡಿಮೆಗೆ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಮೂವತ್ತರ ಹರೆಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪದವಿ ಪಡೆದು, ಮತ್ತಿನೆರಡು ವರ್ಷ ವಿಶೇಷ ಪರಿಣಿತಿಯ ಮೀಸಲಿಟ್ಟು, ಹೆಚ್ಚೂಕಡಿಮೆ ಮೂವತ್ತೈದರ ಸುಮಾರಿಗೆ ದುಡಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಇಂದಿನ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೈದ್ಯರು, ಲಭ್ಯವಿರುವ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಡೆದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಾಲ, ಮನೆ, ವಾಹನ, ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ